

Gensynet. Nanny havde hele denne Dag været saa uendelig langt borte fra hans Tanker.

Efter nogle Øjeblikkes Tøven fulgte han efter hende. Nu vilde han have Opgør.

„Leder De efter noget? Kan jeg ikke være Dem til Hjælp?“

„Aa Tak, det er ingenting,“ sagde hun men blev dog ved at lade, som om hun søgte. „Det er bare min Handskeknapper, jeg har forlagt. Men det er ganske ligegyldigt. Jeg var inde og laante Jakobes. — Det lader til, at vi er kommen i god Tid,“ tilføjede hun efter en Pavse.

„Ja, jeg har været her en hel Time snart.“

„Aa — Stakkel dog!“ sagde hun og sendte ham et medfølelsende Blik over den nøgne Skulder.

Per stod igen et Øjeblik tvivlrædd. Saa traadte han besluttet hen til hende, bukkede og sagde, idet han med spøgfuld Artighed bød hende Armen:

„Ja, da altsaa Selskabet nu er begyndt at samles, tør jeg maaske udbede mig den Ære —.“

Hun saae hurtigt og sky op paa ham, idet hun lod, som om hun frygtede for, at der skulde ligge en skjult Hentydning i hans Ord. Derpaa slog hun med træt Mine sin Vifte ud, som gad hun alligevel ikke have Betænkeligheder, tog hans Arm og sagde med bortvendt Ansigt:

„De har Ret! Lad os lade, som om vi morer os.“

„Jeg synes ikke, den naadige Frue er rigtig i Humør idag,“ sagde han, da de var kommen ind i det tilstødende Værelse, et hvidlakeret og forgyldt Kabinet i Rokokostil. „Er der gaaet Dem noget imod?“

„Ikke Spor! Jeg vilde bare ønske, at denne væmmelige Dag vel var overstaet.“

„Hvorfor?“